

Probudio ga je zvuk nervoznog škljocanja zubima. Jače je stisnuo kapke. Škljocanje je nastavilo da se razliva po sobi i razgrće mu iovako slab i isprekidan san.

„Mir!“ prosiktao je.

Zvuk je na tren zastao pa nastavio još žustrije. Izvukao je jastuk, fiknuo ga od sebe besno i pogodio mršavo crno kerče. Dva sitna i tamna oka su se zbunjeno razrogačila, a usta izvinjavajuće otvorila puštajući izgužvanu muvu da ispadne iz njih. Kao pijana oteturala se pod zamačćenu fotelju. Više nije bila interesantna, ali je gazdin nos tog trenutka postao mnogo primamljiviji. Gnjavili su se po krevetu, kao i svako jutro, uživajući u maženju i blagom grickanju. Ovakva jutra su mu svaku prethodnu noć činila lakšom.

Dok je, gledajući u svoje bose prste na trunjavom tepihu, duboko uvlačio prvi jutarnji dim činilo mu se da je teški zastor na prozoru svetliji nego što bi trebalo da bude.

„Sranje! Što me ranije nisi probudio?“ Dlakavo stvorenje mu je uputilo samo jedan nezainteresovan pogled i nastavilo sa pažljivim čišćenjem dlaka između kandži. Grickao ih je i razvlačio zubima kao da će ih pokidati pa se, vrlo brzo, izvrnuo i zaspao.

„Nikakve koristi od tebe“, dodao je pa iskapio ljuto iz čašice na stolu, od sinoć ostalo, ugurao pikavac u prepunu pepeljaru, pripalio novu, navukao pantalone i izašao u zaslepljujuć dan i svež vazduh.

Pod ovakvim svetlom njegov salaš je izgledao mnogo mirnije i nekako sigurnije. Ovo je bilo nešto sasvim novo. Obično ga je napuštao u svitanje i vraćao mu se sa prvim sumrakom. No, koliko god mu je sada prijalo stajanje na tremu nije ga napuštala nervoza zbog kašnjenja na

posao. Najamnici ne kasne, takvi se najlakše zamene, a to mu je sada najmanje trebalo. Nije želeo ponovo da se seli.

Daleko od toga da mu se ovo selo dopadalo, ali je bilo dovoljno malo i odsečeno od ostatka sveta.

Skupio je kosu u rep, seo na motor i kresnuo ga. Dok je, na neudobnom sedištu, odskakivao po razrovanom poljskom putu pokušavao je da pronade ispravan izgovor za gazdu. Neka, smisliće ga kad izbije na asfalt.

Približavajući se selu, umesto izgovora, u mislima mu je bio samo starac iz treće kuće s leve strane, kraj koje će uskoro proći.

Nije mu smetalo što ga smatraju pustinjakom, mnogo više ga je zabrinjavao taj suvonjavi čovek koji je svako jutro i u vreme prvog sumraka sedeo na klupici pred kućom, kao da je srastao s njom i u krem okrečeni zid. Pitao se da li tek tako sedi, što nema pametnija posla, ili njega čeka. Sumnjiv mu je bio.

Prvo su se samo ispitivajuće pogledavali. Dugo pošto bi prozujao kraj njega osećao bi pogled starih očiju na svojim leđima. Nikad se nije okrenuo, ali je znao. I svaki put bi mu se neka neobična nelagoda uz kičmu penjala. Bilo mu je dosta praćenja i skrivanja. A onda je starac počeo da mu odmahuje, uvek u isto vreme i na isti način. Ne znajući šta bi drugo uzvratio mu je prvi put, pa onda i svaki naredni. Igrao je njegovu igru. Odmahivali su tako jedan drugome dok je vreme prolazilo, a njemu sve više činilo kako je, konačno, našao sigurno mesto na kojem bi se mogao skrasiti.

I baš danas, jedini put kada se uspavao svi strahovi su mu se vratili. Pred trećom kućom sa leve strane stajala je samo klupica, nikog na njoj.

Jeza ga je prožela od vrhova nožnih prstiju na pedalama motora sve do temena. Strujanje vazduha nije sprečilo prvu kapljicu znoja da krene niz čelo. Za tren, stvorila se još jedna na grudima, pa na leđima. Trodnevna košulja vrlo brzo je bila u mokrim pećatima. Zašto ga baš sada pred kućom nije bilo?

Sumnje su se potvrdile, starac ga je nadgledao, pratio... Istorija se ponavlja? Prošlost ga stiže? Pitanja posuta prstohvatom neverice su se nizala, auspuh prđuckao ulicama razbijajući mu misli o loše pokrpan asfalt, a odgovora nigde.

I umesto da se okrene, pokupi prnje i istog časa nestane, u priličnoj brizi i rastrojstvu je nastavio te stigao na gazdino imanje. Tamo ga je već čekalo društvo.

Poslednje jutro na salašu je bilo teskobno. Prethodnu noć je retko kapke sklapao, popušio dve kutije, sasuo u sebe pola flaše zaostale brlje i opet nije znao gde bi i šta. Koliko god neugledna bila, omilila mu se ova ruina na kojoj je proveo poslednjih godinu dana, sve sa starom banderom bez žica, pokraj nje, iskidanom ogradom i urušenim oborima. Samo je mršavo kerče tamnih očiju rešio da povede.

Pred polazak je seo na panj, prevrteo u glavi slike poslednjih sedam dana i tužno nasmejao sam sebi. Samo da se onaj dan nije uspavao. Sve bi bilo drugačije.

Nije vredelo mršavo izvinjenje policijskog pozornika; ni viši čin ne bi pomogao. Saznalo se sve o njegovoj prošlosti. U selu je bio obeležen. Već viđena stvar.

Starca više nikada nije video. Na neki čudan način mu je bilo žao. Prijala mu je veza koju je ostvario s njim. I dalje bi odmahivali jedan drugome i živeli svoj uobičajeni život. Da to jutro nije izostao njegov prolazak pored starčeve kuće, niko u njega ne bi ni posumnjao. Ovako, osim kera koji je po njegovoj sobi lovio muvu dok je on spavao, drugih svedoka njegove nevinosti nije bilo.

Samo da nije bilo tog lošeg tajminga. Ne bi tolike dane proveo u policijskoj stanici, ne bi slušao optužbe, odgovarao na suluda pitanja, skupljao ispreturne stvari po salašu, ne bi se pakovao i odlazio.

Sedam dana im je trebalo da u susednom selu pronađu lopova koji je opljačkao treću kuću s leve strane, dok je starac sedeo pred njom i uzaludno čekao simpatičnog pustinjaka da mu, kao i svako jutro, mahne i u sebi poželi dobar dan.

Fiknuo je opušak ka malom useku u stazi, seo na motor, kresnuo ga i još jednom se osvrnuo oko sebe. Baš je bilo mesto na kojem se mogao skrasiti.